

# La política no hauria de ser així

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 19 de juny de 2024

Aquest dijous, cap a les 11 de la nit entrarem a l'estiu, i aquest no serà un de qualsevol des de diferents punts de vista. La gent té moltes ganes de fer vacances perquè el curs que ara acaba ha estat dur per a tothom (gairebé) menys pels que han fet la selectivitat, que ha estat més fàcil del que serà a partir del curs que ve. Tots hem viscut –almenys els qui ens queda una certa sensibilitat– sota els efectes de les guerres –diuen que al món en aquests moments n'hi ha 56–. Ha continuat la d'Ucraïna i ha esclatat la de Gaza, en proporció més mortífera que la primera. En totes dues el comportament d'Occident ha estat vergonyós. En la d'Ucraïna pel paper dubitatiu tant d'Europa com dels EUA, entre si ajudo o no ajudo a Ucraïna; molt bones declaracions d'intencions, però poca efectivitat. Ara que es veuen amb Trump a la Casa Blanca una altra vegada, els ha agafat la pressa per blindar l'ajut definitiu a Zelenski. Han recordat que Trump és amic de Putin i si domina Ucraïna, darrere hi vindrà mitja Europa, i això no interessa, evidentment, a Europa, però tampoc als EUA. Sobre la guerra a Gaza la postura occidental encara ha estat més vergonyosa. Des del suport a Israel a conseqüència del brutal atac de Hamàs en territori Israelità fins a anar canviant progressivament de postura en vistes de la “desproporcionalitat” de la resposta israeliana. Tots sabem el perquè del paper dels EUA. En resum, paguen els de sempre, en aquest cas dessota un munt de runa hi van quedant els seus cadàvers. Ja sabem que els mitjans ens ofereixen les paraules i les imatges que interessa a cadascun, però els morts hi són, tant a Gaza com a Ucraïna.

Però, no tan sols ens han afeixugat les guerres. Sense anar gaire lluny, les eleccions del 12M a Catalunya han deixat un panorama molt complicat políticament parlant. No es veuen

majories clares i coherents. Els partits independentistes no sumen i les esquerres per sumar necessiten ERC i aquest partit després de la desfeta soferta en les dites eleccions es troba en estat d'extrema debilitat. Està patint una revolució interna que cada dia va agafant més adeptes que exigeixen una renovació total de la cúpula directiva. Els mitjans de comunicació eviten esmentar el nom d'Oriol Junqueras, però tothom sap que els trets van per a ell. Jo no em ficaré en temes de partit i menys d'un partit independentista, però un partit sense lideratge no pot arriscar-se a fer grans maniobres polítiques i menys tan delicades com les que se li proposen. ERC també n'està fent, de propostes, com la del finançament singular (?), però sense una direcció amb el suport de les bases no pot prendre decisions. Per aquest motiu no li toca més remei que anar fent la "puta i la Ramoneta" o fent allò que se'n diu: "qui dia passa any empeny".

Des de Madrid, el PSOE i en boca del seu líder, Pedro Sánchez, també es fan equilibris malabars amb les paraules, però en el fons tractant d'obrir camí al pobre Salvador Illa que ell i el seu PSC no pinten res –per cert, Illa acaba de renunciar a la investidura del dia 25–. Sí, un pacte d'esquerres sumaria majoria per fer govern, però ja hem vist com està el pati a la casa d'ERC. Si hi reflexionem, els republicans no estan en condicions de prendre decisions, so pena que el seu congrés del novembre les rectificués i anéssim a unes noves eleccions. Per tant, aquesta repetició d'eleccions val més que ja es faci a l'octubre i ens estalviarem molts enrenous i guanyarem un mes. I, pel damunt de tot, sabem que Pedro Sánchez no és de fiar i en aquests moments està en una situació delicada per l'afer de la seva dona que els voltors del PP tracten d'aprofitar. Una mica a part, vull expressar el meu astorament tot veient com un partit curull d'antecedents de corrupció com el PP té la *sans façon* de dedicar-se a culpar els adversaris d'això, de corrupció.

Per si no n'hi hagués prou a ERC, l'estan temptant des de

l'alcaldia de Barcelona perquè entri al govern de la ciutat. Un PSC, partit de l'alcaldia, que li va fer la jugada, legítima però bruta, de carregar-se el candidat d'ERC al consistori barceloní, Ernest Maragall, que havia aconseguit, juntament amb Xavier Trias de Junts, arribar a un pacte per tenir un ajuntament independentista a la capital catalana. Ara el mateix PSC el convida a entrar al seu govern municipal..., qui ho entengui que m'ho expliqui. Diuen: "És la política!" Doncs no! La política no hauria de ser així.

Per cert, heu sentit parlar d'una exhibició de Fórmula 1 que es vol fer al centre de Barcelona? Diuen que l'alcalde Collboni ha copiat aquesta "singularitat" de la inefable (per no dir una altra cosa) presidenta de la *Comunidad de Madrid* –es veu que allí l'alcalde no hi pinta res– la tal Díaz Ayuso, i això d'entrada ja és una vergonya; la tal Ayuso va fer una cosa semblant al voltant de la *Cibeles*. Doncs sembla que, a partir de demà passat, es tallarà el passeig de Gràcia, des de la Gran Via al carrer d'Aragó i vies adjacents, perquè els Fórmula 1 puguin deixar anar els seus fums i els rastres dels seus pneumàtics en ple centre de la Ciutat Comtal i així el consistori socialista –diuen que hi ha algun ecologista– contaminarà, i més, el que no deixen fer a alguns repartidors que encara no tenen la furgoneta amortitzada, però, és clar hi ha socialistes que no s'adonen que són més capitalistes i "negacionistes" del canvi climàtic que el mateix Donald Trump. Viure per veure. Jo soc de Llerona, però m'afecta el que passa al Parlament de Catalunya, al Palau de la Generalitat i també a la nostra capital –avui no parlo de la "justícia" espanyola.